

203. Nattens dæmrende Taager.

(Paa Forpost.)

Carl Mortensen.

Moderato.

mf

1. Nat - tens dæm - ren - de Taa - ger har sig paa En - gen lagt,

der kun Sol - da - ten vaa - ger paa sin far - li - ge Vagt;

me - dens hans Blik - ke van - ke gen - nem det ø - de Rum,

sys - ler hans stil - le Tan - ke ud - i sin Hel - lig - dom.

2. Thi han bærer derinde,
gemt i en trofast Sjæl,
Billedet af en Kvinde,
dejlig som Freja selv;
og naar han dristig træder
Valpladsens Dødningsdans,
Billedet sig iklæder
Valkyriens høje Glans.

3. Køle Luftning fra Søen,
bringer du med et Bud?
Mødte du hist paa Øen
nylig min unge Brud?
Svaled du Kindens Rødme,
løste du Lokkens Fald,
nippede du Læbens Sødme? —
Ak, del da med mig halv!

4. Løste hun af sit Fængsel,
— mens du i Løvet skjalv, —
Hjertets bævende Længsel,
Sukkets vingede Alf?
Hviskede hun: „Jeg vil græde,
kommer igen ej han“?
o, da gaar jeg med Glæde
i Døden for mit Land!

C. Ploug.